

Веднѣжъ на гората налетя страшенъ ураганъ. Вѣтрѣтъ изкѣртваше съ корени млади дървета и ги поваляше на земята. Клонетѣ на старитѣ прашѣха, чупѣха се, но великанѣтъ джбъ бѣше несъкрушимъ и чакъ когато огнена мълния прониза черното зловещо небо, и съ единия си край засегна джба, грамаденъ клонъ се отчупи отъ стѣблото, и безпомощно увисна надъ голѣмата пропастъ . . .

И следъ това, още много години се зеленѣ стариятъ джбъ, но броя на сухитѣ му клоне ставаха все повече и повече . . .

Веднѣжъ дойде въ гората господарѣтъ и тѣжно погледна на голѣмото умиращо дърво . . .

— Ще загине джба, трѣбва да се отсече, — си каза той,

И заповѣда да го отсекатъ . . .

Преведе К.

